

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

69. An praeceptum confessionis obliget propter periculum incidendi in
plura peccata, si differatur confessio? Ex p. 11. tr. 6. & Misc. 6. reso. 60.
alias 62.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Ergo, cui etiam adde Averſam de Sacrament. Pœnit. quæſt. 15. ſect. 1. §. 4.

RESOL. LXVIII.

An præceptum confessionis obliget propter periculum incidendi in plura peccata, ſi differatur confefſio? Ex part. 1. 1. tractat. 6. & Miſc. 6. Reſolut. 60. alias 62.

Ad hoc dubium reſpondet Joannes Pontius in *Curs. Theol. diſp. 45. q. 6. conl. 2. n. 3*. Queritur hic, an hoc præceptum obliget ad confitendum propter periculum incidendi in plura peccata, ſi diu maneat abſque confefſione. Affirmativam partem tenent Cajet. Petr. de Soto, Suar. Filliuc. Fagund. citati à Cardin. de Lugo, qui tenet oppoſitum, & dicit id eſſe de mente Theologorum communiori, quod an verum ſit nolo examinare. Sed certè fundamentum præcipuum ipſius non ſufficit: nempe quod frequentia confefſionis ideo conducit ad vitanda peccata, quia confitens dolet efficaciſſe de peccatis, & proponit ea evitare; ex vi autem talis doloris, & propoſiti magis determinatur ad non peccandum: ſed ſine confefſione poteſt habere huiusmodi dolorem, & propoſitum: ergo non eſt neceſſaria iplamet confefſio. Hoc inquam fundamentum non ſufficit, quia major eſt falſa; illa enim non eſt ſola cauſa; ſed quia per confefſionem ponitur in ſtatu gratiæ ereptus à ſervitute demonis, & propterea majorem habet congruitatem, ut recipiat à Deo gratiam ſuperandi tentationes occurrentes, quam ſi eſſet inimicus Dei ob ſtatum peccati.

2. Itaque concludo cum Authoribus partis affirmativæ, addendo tamen, quòd obligatio currat quando ſine magno detrimento quis confiteri poſſet: nam ſi tale occurreret, poſſet proponendo vitare peccata, ſperare non deſuturam gratiam qua tentationes ſuperaret.

3. Obijcies: præceptum Eccleſiaſticum de confefſione ſemel in anno eſſe ſuperſuum; ſi quis teneretur communius confiteri, & hinc etiam oritur, quòd fideles poſſent colligere ſe non eſſe obligatos ad frequentius confitendum ex mente Eccleſiæ; quæ non limitaret tale tempus, ſi putaret eos obligari ad id frequentius faciendum.

4. Reſpondeo negando ſequelam, quia illud præceptum haberet hanc utilitatem, ut moverentur fideles ad non continuandum peccatum non confitendi, quòd committerent omittendo confefſionem ſemel, & ſæpius in anno ultra annum; & etiam ut præcepto Eccleſiæ magis invitarentur ad faciendum id, ad quòd aliàs obligarentur. Nec verum eſt, quòd ex illo præcepto fideles poſſint rationabiliter colligere, quòd non habeant obligationem ſæpius confitendi: ſed tantum quòd non habent illam ex obligatione Eccleſiæ. Et hæc omnia docet Pontius *loc. cit.* quibus adde Coninch, Granadum, Fagundez, Nugnum, Filliuc. Molfeſium, quos citat Leander.

5. Sed ego non aſſentior opinioni negativæ Cardinalis Lugo quam latè tractat, & firmat de *pœnitent. diſputat. 15. ſect. 4. non. 22. cum ſeqq.* & illam docet etiam Reginald. *tom. 1. lib. 6. cap. 1. non. 29.* ubi ſic ait: Secundum dubium eſt, an obligatio confitendi tunc contingat cum confefſio cenſetur eſſe medium moraliter neceſſarium ad ſuperandam aliquam tentationem, ſeu occaſionem peccandi.

Tom. I.

6. De eo autem tria videntur tuenda. Primum eſt negari non poſſe quin frequenter confiteri, ſit optimum, & utiliſſimum remedium adverſus tentationes; quoniam per confefſionem ritè obitam, anima pondere peccatorum exonerata, & divini gratiæ habitu tecta, & roborata, valentior redditur ad ſpiritualem pugnam.

7. Secundum eſt, propoſitam neceſſitatem moraliter loquendi non niſi rarò poſſe contingere: quia cogitari non poteſt caſus in quo nequeat tentatio ſuperari, aut novum peccatum mortale vitari, aliter quam per confefſionem Sacramentalem. Nam ad vincendam quamcumque tentationem, & periculum peccandi mortaliter ſuperandum, poteſt ſufficere divinum auxilium excitans nos, & adjuvans. Quòd non dari efficaciter niſi præcedente ſacramentali confefſione, nulla ratio perſuadet; præſertim cum ipſa confefſio, ut debite fiat, requirat potius ſuperationem tentationis, quàm contra; quandoquidem conjunctum habere debet firmum propoſitum non peccandi mortaliter de cætero, data quacumque occaſione, quòd eſt tentationem ſuperaffe.

8. Tertium eſt: dato caſu, in quo revera hic, & nunc in hac perſona, & cum his circumſtantis confefſio exiſtimatur eſſe medium neceſſarium ad vincendi tentationem, & periculum peccandi mortaliter, tunc obligationem eſſe conſtituendi, non quidem ortam ex præcepto confefſionis, ſed ex præcepto quo homo tenetur vitare peccatum illud, de quo tentatur cum lapſus periculo. Tale enim præceptum obligat, ut ad vitandam peccati, ſic & ad media, quæ ſunt ad illam neceſſaria: ſicque confefſionem omittendo in eo caſu mortaliter peccatur, non quidem transgreſſione præcepti divini de confefſione: ſed alterius per quòd prohibetur peccatum illud, cuius probabili periculo quis exponit ſe per eam omiſſionem. Ita Reginaldus, cui adde dictum Leandrum *de Sacram. tom. 1. tr. 5. diſp. 3. q. 17.* ubi teſtatur, eam ſententiam docuiſſe duos magnos viros ſuæ digniſſimæ Religionis Fratrem Franciſcum à Sancto Juliano, & Fratrem Eugeniũ à Sancto Gregorio. Et probat ſupradictam ſententiam, quia ad hoc quòd confefſio in eo caſu obligaret, deberet quis ſibi perſuadere, illam eſſe unicam, & ſingulare remedium ad vitanda peccata: ſive in communi, ſive in particulari, & hæc perſuaſio eſſet falſa, cum revera confefſio non ſit tale remedium: Ergo. Minor probatur primò, quia plura alia remedia reperiri poſſunt, ut jejunia, flagellationes, &c. Secundò; quia licet confefſio ad hoc utiliſſima ſit; non tamen eſt remedium efficaciter, & infallibile; nam confefſio ſolum habet efficaciam circa peccata præterita: circa futura verò licet habeat aliqualem, non tamen infallibilem: ergo tota obligatio hæc provenire ſolum poteſt ex falſa hominis perſuaſione: ergo ſolum intervenire poteſt hic obligatio, quam quis per conſcientiam erroneam ſibi imponit.

9. Remanet igitur ſatis probabiliter firmata noſtra ſententia contra Pontium, & alios, quæ à multis ſcrupulis, & obligationibus liberabit Confefſarios, & Pœnitentes, & iplimet adverſarij, ut Pontius, velint, nolint, tanquam probabilem conantur admittere.

RESOL. LXIX.

An propter periculum incurrendi nova peccata teneantur fideles ad confitendum frequentius, quam ſemel in anno?

M E